

Spädbarnsfonden

För dig som har förlorat ett litet barn

Foto: Peter Skoglund

Spädbarnsfondens medlemsblad nr 4. Juni 2017

Kraften i det skrivna ordet, kan få dig att känna dig mindre ensam. Andras ord i skrift kan få dina tankar bekräftade som normala när du känner dig allt annat än normal. Att få läsa och känna igenkänning är på något sätt stöd i sig. -"Jag är inte ensam. Någon har gått på den här stigen innan mig. Någon har förlorat sitt barn och de har överlevt." Att få läsa sådana ord kan ge hopp. Detta medlemsblad handlar om det, det skrivna ordet. Vi har samlat några av era, medlemmars, berättelser. Vi tackar er varmt som har delat med er av era historier, era liv och det allra svåraste. Vi vet att ni har gjort det i förhoppning om att era ord kan hjälpa någon annan. Hjälpa någon att känna sig mindre ensam. Det hoppas vi också. Det finns fler [föräldraberättelser på vår hemsida](#) om du vill läsa mer. Vill du publicera din egen berättelse där, kontakta oss gärna.

Innehåll:

1. **Döden är inte vacker - Nina Kops berättelse om sin dotter Minéa, 2012.**
2. **Älskade Lovalie - Sara Hedman berättar om sin dotter Lovalie, 2017.**
3. **Jag kommer aldrig sluta att sakna dig- Jill Nilssons historia om dottern Molly, 2017.**
4. **Om Folke - Anders Jacobsson berättar om sin son Folke, 2017.**
5. **Elias - En text av en mormor - Agneta Lycken berättar om sitt barnbarn Elias, 2008.**
6. **Till mitt barnbarn - Texter och tankar av mormor Elisabeth Borgshed-Csomai, 2014.**

[Ladda ner medlemsbladet som pdf>>](#)

[Foto: Peter Skoglund](#)

Döden är inte vacker

Det finns en tendens att romantisera döden. Vi gör den tragiskt vacker och skir. Kanske är det människans sätt att skapa en illusion av att den är harmlös. Ofarlig.

Jag tittade ner på det lilla knyte jag höll i famnen.

Döden var inte alls vacker. Långt ifrån. Den var hård, kall och rå.

Äcklig och oförsonlig.

Den hade utan någon förvarning tagit ifrån mig det dyrbaraste i livet.

Mitt barn var inte längre mitt, hon tillhörde döden nu.

Hon som bott i min kropp i nio månader, som varit nära mig varenda minut sen hon föddes, hade blivit obekant och främmande. Hon hade förvandlats från en liten person full av liv och energi till ett tomt skal. Hennes kropp började bli stel och formade sig inte längre efter min som den alltid gjort tidigare.

För bara några timmar sedan, i ett helt annat liv, hade jag suttit med henne vid mitt bröst och sett hur hon ivrigt sugit i sig min mjölk med ett nöjt smackande. Hennes fokuserade blick och sätt att attackera och slita i bröstvårtan när det var dags att amma hade gett henne smeknamnet "vithajen".

Vi brukade alltid säga att hon var vår solstråle.

Flera mörka år med mycket sorg och smärta låg bakom mig när hon kom in i mitt liv den där vackra junidagen. Hon kom med ljuset och värmen. En ny mening med tillvaron.

Jag hade väntat mig ett tröttsamt och slitigt liv som nybliven tvåbarnsmamma, men

hon var alltid så nöjd och glad och gjorde den nya tillvaron oväntat enkel. Hennes harmoni skapade ett lugn hos oss alla och skratten hittade hem till vår familj igen.

Det bästa hon visste var vatten. Lyckan i hennes ögon när hon badade i sin lilla balja, hur hon likt en spratteldocka rörde armar och ben rytmiskt medan hon gav ifrån sig små glädjetjut. Allt med ett stort leende. Det där leendet som fick alla försvarsmurar att rasa och gav henne fri passage ända in till mitt hjärta.

Allt detta som varit hon, var nu borta.

Hon skulle aldrig mer lyckligt sprattla i sin lilla badbalja. Hon skulle aldrig mer ivrigt suga i sig min mjölk för att sedan gäspa och tryggt dåsa bort i min famn, nöjd och trygg. Så liten, skör och beroende av mig. Och jag hade misslyckats med att beskydda henne.

Medan jag sov hade döden smugit sig på och tagit mitt barn ifrån mig och nu var allt för sent.

Jag kunde bara hjälplöst sitta och se på när den tog henne allt hårdare i sitt grepp trots min vädjan om att få ha henne kvar hos mig.

Jag hade svept in henne i en mjuk filt och försökte febrilt värma henne med min kropp men det hjälpte inte. Hon försvann allt längre bort från mig för varje minut som gick.

Jag skulle aldrig mer få se hennes djupa vackra blå ögon som verkade så fulla av hemligheter. Den busiga blicken som var så typisk henne. Aldrig mer höra det gurglande skrattet när jag gjorde fåniga små ljud eller tutade på den trubbiga lilla näsan.

Hennes hand var kall och stum i min, hennes små fingrar kändes gummiaktiga. De skulle aldrig mer kunna krama hårt hårt runt mitt finger.

Aldrig mer.

Det var snart tid att säga farväl.

Sjuksköterskorna hade redan varit in flera gånger för att se om vi var redo.

Som att vi någonsin skulle bli redo.

Hur kan man säga farväl till en del av sig själv?

Men vi var tvungna. Ett farväl måste alltid få ett slut.

Hon skulle köras till Uppsala för obduktion och vi skulle tvingas släppa i väg vår lilla bebis på denna resa alldeles ensam. Någon skulle skära upp vårt barn och studera varenda millimeter av hennes kropp och vi hade inget annat val än att acceptera det. Nej, döden var verkligen inte vacker.

Jag passade på att ta in varje detalj av henne. Smekte det mjuka kopparröda håret, höll den lilla foten med den alldeles för stora strumpan i min hand. En rädsla för att ha missat något viktigt. En rädsla för att glömma mitt barn.

Det var dags, det gick inte att skjuta upp det oundvikliga längre.

Jag bar henne så tätt intill mig jag bara kunde, vaggade henne sakta och nynnade på den vaggvisa jag alltid brukade sjunga för henne.

En plastbalja av den typ nyfödda får ligga i väntade på oss.

Någon hade försökt göra den mysig med en sänghimmel, fina sängkläder och en liten nalle, men det var ändå bara en steril jävla plastbalja. En förvaringsplats för min bebis då hon snart skulle köras ner till källarvåningen och stuvas in i ett trångt mörkt kylfack alldeles ensam.

Jag stängde av mitt medvetande, kramade henne hårt en sista gång och lade ner henne i baljan. Vi hjälptes åt att lägga på henne täcket för allra sista gången och stoppade om henne ordentligt. Nallen fick ligga mot hennes kind så hon i alla fall skulle känna någons närhet.

Jag smekte den runda kalla kinden och pussade på henne innan jag och hennes pappa tog varandras händer, vände ryggen åt vår dotter och gick ut genom dörren.

Det var den svåraste väg jag någonsin vandrat.

Jag vände mig inte om en enda gång.

Nina Kops, mamma till Minéas som dog i plötslig spädbarnsdöd 2012.

Foto: Ingela Bendt

Älskade Lovalie

Vår historia, en historia som jag önskar att jag slapp berätta, utgången borde ha varit en annan.

Jag heter Sara och är 30 år gammal. Jag arbetar som medicinsk sekreterare. Tillsammans med min sambo Fredrik har jag sedan tidigare en dotter på 22 månader vid namn Penny. Graviditeten med Penny var komplikationsfri men förlossningen blev väldigt traumatisk då jag efter 23 timmars långt värkarbete och flera försök med sugklocka, fick snittas akut. I efterhand gjordes en röntgen av mitt bäcken och den visade att jag inte kan föda vaginalt, jag har alldeles för trångt bäcken.

När Penny var 10 månader gammal bestämde vi oss för att försöka ge henne ett syskon. Den 14 augusti 2016 fick vi det där efterlängtade plusset på stickan, äntligen skulle tre bli fyra och vår lilla familj skulle bli komplett. Penny var då 13 månader. Mellan barnen skulle det bli 21 månader vilket jag tyckte var helt perfekt, tänk vilket utbyte barnen skulle få av varandra. Som förälder kändes det fantastiskt att få möjlighet att ge min dotter den gåvan, få möjlighet att ge henne tryggheten av ett syskon.

Graviditeten fortlöpte som den skulle. Jag gjorde två tidiga vaginala ultraljud till följd av att jag var orolig men vid KUB såg allt bra ut. Även RUL såg bra ut och där fick vi veta att vi väntade en liten flicka, Pennys lillasyster.

Trots att allt hela tiden såg bra ut följdes jag av en oförklarlig oro hela graviditeten. Till följd av den så fick jag gå på kontroller varannan vecka istället för var fjärde.

Barnmorskan hade ofta svårt att hitta hjärtljud vid kontrollerna men det förklarades med att min lilla tjej låg långt bak i magen. Eftersom Penny alltså föddes med ett akut kejsarsnitt efter en lång och ganska traumatisk förlossning i vecka 38 planerades ett snitt med lillasyster till vecka 38+3. Det planerade snittdatumet sattes till 10 april, samma dag som flickornas mormor fyller år.

Tisdagen den 21 mars i år började jag vid lunchtid ana oråd. Min lilla tjej var väldigt livlig i magen och sparkade på ett sätt som hon aldrig gjort förut. Jag skojade med mamma och sa att "De kommer nog tro att jag blivit tokig om jag plötsligt ringer till förlossningen och säger att nu sparkar barnet för mycket. Jag blir då aldrig nöjd, ena dagen oroar jag mig för minskade fosterrörelser och andra dagen för att lillasyster är för aktiv."

Det kändes som att jag blivit lite knäpp. Man hör hela tiden om minskade fosterrörelser och att man då ska söka vård, hur man ska tolka ökade rörelser pratas det inte mycket om.

Samma kväll när jag satt och nattade Penny buffade lillasyster runt som vanligt i magen men något kändes ändå inte riktigt som det brukade. Jag vet att jag tänkte att "Det är bäst att njuta nu, jag är så lyckligt lottad som har en liten vilde bredvid mig och en liten vilde i magen, man vet aldrig när det kan ta slut."

Tänk om jag då vetat att det skulle bli sista gången jag fick känna ren och skär lycka. Att det var sista gången jag hade båda mina tjejer hos mig. Var det mitt undermedvetna som förberedde mig på det som skulle hända? Det kommer jag aldrig få veta.

Den natten vaknade jag av en rejäl spark från lillasyster men sedan var det lugnt i magen. Det var lite märkligt och oron jag tidigare känt fanns kvar, jag vet att jag tänkte att jag får åka in imorgon då jag ändå befinner mig på sjukhuset (jag jobbar nämligen där).

Onsdagen den 22 mars var jag i vecka 36 (35+4) och jag cyklade som vanligt mina 4,5 km till jobbet på sjukhuset. Jag tänkte jobba till en vecka innan planerat snitt och nu var jag inne på sluttampen. Cyklat till jobbet hade jag gjort hela graviditeten, det var mitt sätt att fortsätta hålla igång och den form av träning jag fortfarande klarade av med min foglossning.

Den morgonen hade lillasyster varit fortsatt väldigt lugn i magen, hon sparkade inte som hon brukade även om jag kände henne stundtals. Magen hade också ändrat form vilket jag trodde berodde på sammandragningar eller kanske på att lillasyster vänt sig i magen. Jag var nu väldigt orolig så jag beslöt mig för att ringa till förlossningen och rådfråga och de tyckte att jag skulle komma in för en kontroll.

07.50 knackade jag på dörren till förlossningen. Jag möttes av en undersköterska som ledde in mig på ett förlossningsrum. Hon bad mig lämna ett urinprov vilket jag inte kunde. Jag tyckte det var mycket märkligt, jag hade alltid kunnat kissa under bägge mina graviditeter. Man tyckte att jag skulle sitta ner och vänta, dricka lite vatten under tiden och försöka igen om en stund. Tyvärr lyssnade jag inte på mina egna signaler där och då utan avfärdade min egen oro, nu var jag ju på rätt plats. Innerst inne tyckte jag ju att det var konstigt att jag inte kunde kissa.

Lillasyster var fortfarande alltför lugn och det faktum att jag inte kunde klämma ut ens en droppe urin var mycket konstigt. 08.40 kände jag min dotters sista spark, det som jag i efterhand har insett var hennes farväl. Men där och då trodde jag att jag oroat mig i onödan och funderade på om jag skulle återvända till jobbet.

09.00 kommer en barnmorska och informerar mig om att man nu får lov att sätta CTG för som hon själv uttryckte det "Annars blir du kvar här hela dagen."

Från den stunden är minnet lite suddigt. Barnmorskan hittar inga hjärtljud och kallar snart nog på förstärkning. En läkare kommer in för att göra ett ultraljud och en undersköterska sätter sig bredvid mig och tar min hand. Läkaren frågar upprepade gånger hur länge min mage varit så spänd och jag förstår ingenting. Vid närmare eftertanke hade ju magen haft en märklig form hela morgonen men det trodde jag berodde på alltfler sammandragningar och att förlossningen närmade sig alternativt på att lillasyster vänt sig. Läkaren ser stressad ut men bekräftar att lillasyster vänt sig, hon låg i säte igen.

Jag minns att jag frågar om hon inte ser någon aktivitet men hon ber mig avvakta, hon säger att hon inte är så bra på att se med ultraljud och att barnet är så stort att det kan vara svårt att se. Efter en stund kommer beskedet "Jag är hemskt ledsen Sara men vi ser ingen hjärtaktivitet."

Där och då rasar hela min värld. Jag kan inte förstå att det är sant samtidigt som jag vet att det är just det, jag har känt det på mig hela graviditeten. Jag bryter ihop, gråter, säger att jag bara vill att de ska söva ner mig och plocka ut barnet.

Någon ringer efter min sambo, en massa blodprover tas och ytterligare ett ultraljud görs för att konstatera dödsfallet. Situationen är så märklig, surrealistisk, hela tiden förväntar jag mig att jag ska vakna upp ur mardrömmen. Man konstaterar att hela moderkakan har lossnat, min buk är blodfylld och det blir ett snitt så snart möjligt ges. Jag får veta att jag ska sövas inför snittet. Jag reagerar inte över det utan är tacksam. I efterhand förstår jag att sövningen berodde på att det var fara för mitt liv något som jag där och då inte själv hade en tanke på.

Min sambo kommer till förlossningen och det enda jag får ur mig är: "Hon är död." Han svarar att han förstått det när personalen ringde och sedan tar han min hand. Vi sitter där i tystnad för det finns ingenting att säga. Det värsta tänkbara har hänt och våra liv är för evigt förändrade.

För mig blir det viktigt att genast informera omvärlden om att jag inte kommer lämna sjukhuset tillsammans med min dotter. Jag jobbar i huset och vetskapen om att jag kan möta mina kollegor på operation eller på vägen dit gör det extra viktigt för mig att de på förhand och så snart som möjligt får veta att min dotter är död. Jag och min sambo kommer överens om att göra ett Facebookinlägg där vi förklarar vad som hänt, allt för att slippa frågor.

13.45 rullas jag ner för operation.

14.24 föds min dotter stilla.

Runt 16.00 vaknar jag på uppvaket och får den mest underbara syn man kan tänka sig, min sambo, min svärmor och min nyfödda vackra dotter som går mot min säng. Jag förstår ännu inte att hon inte lever, jag hoppas in i det sista att man ska ha haft fel.

Jag minns det så väl trots att jag var så påverkad av narkosen och alla läkemedel. Jag får henne i min famn och min hjärna kan inte ta till sig att hon inte lever, jag förväntar mig hela tiden att hon ska börja andas, börja skrika, men ingenting händer. Trots att hon är så blå (en följd av syrebristen) så är hon det vackraste barn jag sett, därav namnet som vi sedan gav henne, Lovalie efter engelskans lovely. Mitt älskade änglabarn, Pennys lillasyster, familjens viktigaste pusselbit, Lovalie.

Efter en stund körs vi upp på förlossningen igen, Lovalie ligger kvar i min famn och jag vill aldrig behöva släppa henne. Det är märkligt hur man reagerar, trots vetenskapen om att hon är död, trots hennes blåa hudton och det faktum att hon är kall mot min hud så förväntar jag mig att min närvaro på något magiskt sätt ska hela henne och ge henne liv igen. Jag kastas mellan hopp och förtvivlan, leenden och gråt, stolthet och sorg, kärlek och tomhet. Så många känslor under ett och samma tak så att det är svårt att sätta ord på det.

Vi hamnar på förlossningen igen i ett rum med två sängar och toalett ute i korridoren. Vi hamnar där därför att jag behöver specialistvård då jag förlorat mycket blod och alternativet är att placera oss på BB och det är ett ännu sämre alternativ. Så där är vi nu, på förlossningen med vår änglaflicka, vårt döda barn.

Det är viktigt för mig att även min mamma får se Lovalie (svärmor är redan på plats då hon varit där som stöd för min sambo) så jag och min sambo kommer överens om att han ska åka hem och lösa av min mamma som nu är hemma hos oss med Penny och sedan ska hon komma till förlossningen för att träffa sitt barnbarn. Vi valde att sedan låta min mamma bo kvar med mig då jag inte fick lämnas ensam på grund av mitt dåliga tillstånd. För Pennys skull tänkte vi att det var bättre om pappa kom hem och la henne för natten precis som vanligt. Det är konstigt hur klart jag tänkte när det gällde Penny trots chocken och mitt fysiska tillstånd. Jag visste att Penny inte skulle förstå vad som hänt då vi inte förberett henne alls på att hon skulle bli storasyster (även det har jag i efterhand tänkt att det berodde på att jag redan på förhand på något undermedvetet plan visste att lillasyster inte skulle få stanna.)

När mamma väl kom till förlossningen visade jag stolt upp min vackra dotter, hon fick hålla Lovalie och det såg så rätt ut samtidigt som det var så fel.

Timmarna gick fortare än jag kunnat tro. Jag bad personalen att hämta Lovalie när de skulle gå hem för kvällen. Jag förstod att jag var tvungen att sätta en sluttid, annars skulle jag aldrig släppa henne, man blir aldrig redo att ta farväl av sitt barn. Vi klädde Lovalie i hennes nyinköpta små kläder, vi tog hand- och fotavtryck med hjälp av personalen och så klipptes en liten hårlock av hennes långa bruna hår av. Jag försökte med personalens hjälp ta till vara på allt jag kunde. Någonstans insåg jag att det skulle komma att bli viktigt vid ett senare tillfälle.

Vi tog många kort, det enda jag idag ångrar är att vi inte tog fler. Korten är i efterhand

så otroligt värdefulla, de visar omvärlden det barn som finns i familjen men som inte längre är synligt. Jag ångrar också att vi inte tog någon familjebild. Jag var så fokuserad på att Lovalie skulle dokumenteras så att jag glömde bort omgivningen. Att byta miljö för fotograferingen hade också varit värdefullt, de fotografier vi tog är alla tagna inne på det där ångestfyllda rummet, jag hade idag önskat att vi tagit fotografier utomhus.

Jag upplevde att vi fick ett enormt bra stöd från personalen på förlossningen och jag är dem evigt tacksam för just det. Utan dem hade jag nog inte klarat av att hämta in så många minnen som jag faktiskt gjorde.

Klockan 22.00 hämtades Lovalie och vi sa farväl. Därefter följde några långa, plågsamma dagar med vad som kändes som oändligt många blodtransfusioner och provtagningar. Först på söndagen fick jag åka hem till Penny och pappan i familjen. Det där första steget in genom dörren var hemskt, jag skulle inte ha kommit hem utan mitt barn och först där och då tror jag att jag faktiskt förstod att Lovalie aldrig skulle få komma hem.

Tiden efter hemkomsten minns jag knappt. Plötsligt skulle vi planera en begravning istället för att välkomna lillasyster till familjen.

Vi valde att anordna en liten ceremoni i kapellet på kyrkogården. För mig blev det viktigt att själv ordna med allt inför begravningen. Jag skrev en dikt till Lovalie som prästen sedan läste, jag skrev även ett brev som hon fick med sig i kistan. Vi valde att även ge alla som deltog på begravningen den möjligheten, att få skriva ett brev som bara Lovalie skulle få läsa, breven fick hon sedan med sig tillsammans med blommorna.

Pennys stora trygghet i livet är en nalle som heter Babba, hon hade två, en stor som hon har med sig hela tiden och en lite mindre variant. Den lilla fick hon överlämna till sin lillasyster på begravningen. Det kändes fint att Penny gav lillasyster en bit av sin stora trygghet i livet. För mig var det också oerhört viktigt att det skulle finnas bildbevis på att Penny var delaktig vid begravningen så att hon i framtiden kan få se vad hon gjorde för sin lillasyster. Idag har det gått 2 månader sedan Lovalie lämnade oss. Jag kommer snart att återgå till jobbet på deltid då jag behöver komma tillbaka till vardagen och rutinerna. För oss har Penny varit den stora räddningen, att hon finns gör att jag måste ta mig upp ur sängen varje morgon. Penny gör att jag ler varje dag, även genom tårarna.

Sorgen sköljer fortfarande över mig i vågor, den är stundtals så kraftig att jag utvecklat

panikångest, idag vet jag hur jag ska hantera ångesten men i början trodde jag att jag också skulle dö. Efter att Lovalie dog har jag utvecklat ett katastroftänk som är väldigt jobbigt att tackla, framför allt när det kommer till Penny. Jag är livrädd för att något ska hända även henne och mitt katastroftänk kopplas igång för minsta lilla. Jag drömmer ofta mardrömmar men då handlar det om att det händer även Penny något inte längre om Lovalie.

Jag vill tro att Lovalie är med oss, att hon hade ett högre syfte som vi får reda på tids nog. Jag vill tro att jag kommer få möta henne igen när det även är min tur att få vila. Tills dess ser jag det som min uppgift att föra hennes minne vidare. Jag har skapat en fotobok till hennes minne, ramat in fotografier på henne i vårt hem och hon har en minnesplats både inne i flickornas rum och ute på tomten. Lovalie är en självklar del i vår familj och att pyssla med alla praktiska saker kring minnesplatser och begravningen har hjälpt mig framåt i sorgen.

Jag önskar att jag kunde skriva att smärtan går över, det gör den inte. Sorgen och saknaden är påtaglig varje dag, vi lever i en annan verklighet idag än vad vi gjorde för två månader sedan. Det enda som kan skänka någon form av tröst till dig som nyligen förlorar ditt barn är att man lär sig med tiden hantera sorgen, lär sig leva med den.

Jag har funnit mycket stöd i andra änglaföräldrar, genom forum på Facebook och genom att läsa andras berättelser. Man tänker så många märkliga tankar efter att man har förlorat sitt barn och det jag vill säga är att alla tankar är okej, ingenting är konstigt eller fel. Jag klarar till exempel inte av att se gravida längre, det skapar sådan avundsjuka hos mig att jag skäms för mig själv. Samtidigt så vet jag att det är inte deras barn jag vill ha, jag vill ha mitt barn, jag vill ha Lovalie tillbaka.

Men sorgen och den enorma kärleken har också lärt mig att se på livet i en helt ny nyans, för mig är den stundtals mörk men samtidigt så klar och så ren. Småsaker som tidigare kunde stjäla energi från mig känns så irrelevanta idag. Jag uppskattar livet på ett helt annat sätt nu och det tackar jag min vackra ängladotter för. Det var nära att jag följde med Lovalie på grund av den stora inre blödningen jag fick och jag är tacksam för att jag fick behålla livet, tids nog kommer jag få träffa Lovalie igen.

Sara Hedman, mamma till Lovalie som dog i Saras mage 22 mars 2017.

[Foto: Ingela Bendt](#)

Jag kommer aldrig sluta att sakna dig Molly

Mitt namn är Jill. Jag förlorade min lilla dotter Molly den 1 mars 2017. Jag är 18, blir snart 19 i augusti. Jag hade gått över tiden 2 veckor.

Den 27 februari fick jag värkar klockan halv 9 på morgonen. Dom var väldigt glesa, men med tiden fick jag mer och mer ont. Jag ville åka in direkt, men min barnmorska hade sagt "håll ut så länge du kan hemma". Så det tänkte jag göra.

Jag satte mig och sminka mig, för att försöka tänka på annat än hur ont jag hade. Tillslut gick det inte längre, så jag och min pojkvän åkte en runda med hans bil med högsta rumpvärmen. Det hjälpte lite. Sen blev jag kissnödig så vi stannade vid flowerteam och jag gick bakom där. Då märker jag att min slempropp har lossnat. Vi åker hem, jag duschar ett tag. Men det hjälper inte, så vi bestämmer oss för att åka in. När vi väl är framme så ska dom sätta CTG, barnmorskan hittar inget hjärtljud. Barnmorskan säger "det är ingen fara, det kan hända såhär ibland att man inte hittar så lägg dig på sidan." Jag förstod att något var fel då, det var bara en känsla jag fick.

Inget hjärtljud hittades där heller, en läkare kommer in och ska kolla ultraljud. Han sitter tyst en stund, sen säger han "tyvärr, jag ser ingen hjärtaktivitet". Jag blev helt förtvivlad, jag trodde inte på det. En vecka innan detta hade jag varit hos barnmorskan och lyssnat på hjärtljuden och då lät allting bra. Hur kan allting förändras på en vecka?

Jag låg och skakade och hyperventilerade, sen flyttades vi till förlossningen. Jag vägrade ta smärtstillande för att jag tyckte att detta var mitt fel, jag förtjänade att ha ont. Jag gick i ett och ett halvt dygn med såna extrema värkar. Tillslut fick jag morfin, det hjälpte ingenting. Några timmar senare gick jag med på epidural. Jag är livrädd för nålar, men jag hade så himla ont. Dom satte nålen fel tre gånger. Fjärde gången kom en annan läkare in och han satte nålen rätt.

Jag kunde äntligen slappna av.

Mitt vatten hade fortfarande inte gått, barnmorskorna var på mig hela tiden om att dom skulle ta det, men jag vägrade. Jag ville inte föda ut min lilla flicka som jag aldrig skulle få höra skrika, jag skulle aldrig få se hennes ögon, jag skulle aldrig få se henne le. Jag skrek om kejsarsnitt. Dom nekade. Efter några timmar gick jag med på det. Fostervattnet var helt grönt. Molly, som mitt lilla änglabarn heter, hade varit stressad i magen...

Det tog ett bra tag tills att jag öppnade mig helt. Jag var rädd, jag var ledsen, jag var förstörd. Min lilla flicka som var älskad redan när det visade två sträck på stickan....min fina lilla efterlängtade flicka levde inte längre. Tillslut var jag öppen helt och kunde börja krysta. Dom vanliga värkarna var INGENTING jämfört med krystvärkarna. Jag skrek och undrade hela tiden varför jag gjorde detta, det var inte värt det. Varför skulle jag ha så fruktansvärt ont utan att få någonting för det?

Redan från början så sa jag att jag inte ville ha henne upp på bröstet.

Men när hon var ute så kom barnmorskorna med henne och jag tog emot henne. Hon var något av det finaste jag någonsin sett och jag har varit med och skapat henne. Jag ville inte släppa taget om henne och jag ville bara att läkarna hade haft fel, att hon skulle skrika. Jag ville inte förstå.

Hela mitt liv var förstört. Eller rättare sagt, mitt liv ÄR förstört. Jag saknar min flicka varje dag, jag vill inget annat än att ha henne här. Jag går sönder utan henne.

Det fanns inte i min vildaste fantasi att jag skulle behöva åka till en kyrkogård för att träffa Molly...

Jag kommer aldrig att sluta sakna henne, det kommer aldrig sluta göra ont....men man lär sig leva med saknaden.

Jill, mamma till Molly som dog 1 mars 2017.

Om Folke

Det var som om någon drog undan mattan under fötterna på oss. Det var så det kändes. Ena dagen var det torsdag och vi gick in i vecka 21 och fyllde i vår gravidbok som vi rutinmässigt alltid gjorde. Sedan var det plötsligt lördag och vi landade i soffan framför finalen av Melodifestivalen som om inget hade hänt.

Men något hade hänt. Vi hade varit på sjukhus de senaste 30 timmarna och kommit hem utan vårt efterlängta barn i magen. Plötsligt var vi tillbaka på ruta 1. Barnlösa, längtande och inte gravida.

Alla förluster av barn är hårda. De svider och gör ont, oavsett hur man förlorat barnet. Vi har sedan vår förlust hamnat i en stödgrupp där vi hört andras historier. Vi har hört om föräldrar som förlorat sina vuxna barn i olyckor, i sjukdom eller på andra vis. Vi har även träffat föräldrar som precis som vi förlorat sitt barn innan de fått lära känna det. Innan eller i samband med fullgången graviditet. Vi har förstått att vi inte är ensamma och att alldeles för många andra delar vår sorg.

Men samtidigt är vår sorg vår egen. Vi hade gjort en resa på tre år som ofrivilligt barnlösa innan vi efter IVF-behandling kunde glädjas åt ett positivt graviditetstest. Allt som veckorna gick började vi fundera på vad det var för figur som växte inne i sin mamma. Jag propsade på att vi inte skulle ta reda på könet eftersom det mesta kring

graviditeten var så planerat. En överraskning skulle vi ha kvar. Vi började skapa oss en bild av vem vårt barn var. Vilka personlighetsdrag det skulle ärva, vem den skulle vara lik.

Och det är den sorgen som hänger kvar hos mig tre månader senare. Den första tiden dominerades av en skärande sorg som pressade sig fram genom primalskriksliknande gråt. Den enorma känslan av att ha blivit snuvad på något. Känslan av orättvishet. Varför drabbades vi? Men när den sorgen lagt sig, om den nu gör det, är det saknaden av en tänkt framtid som gör ondast. Alla de där små fantasierna som spelats upp i huvudet. Första leendet, första steget, första ordet, första bråket. Vi har inte bara förlorat ett barn, vi har förlorat så mycket mer.

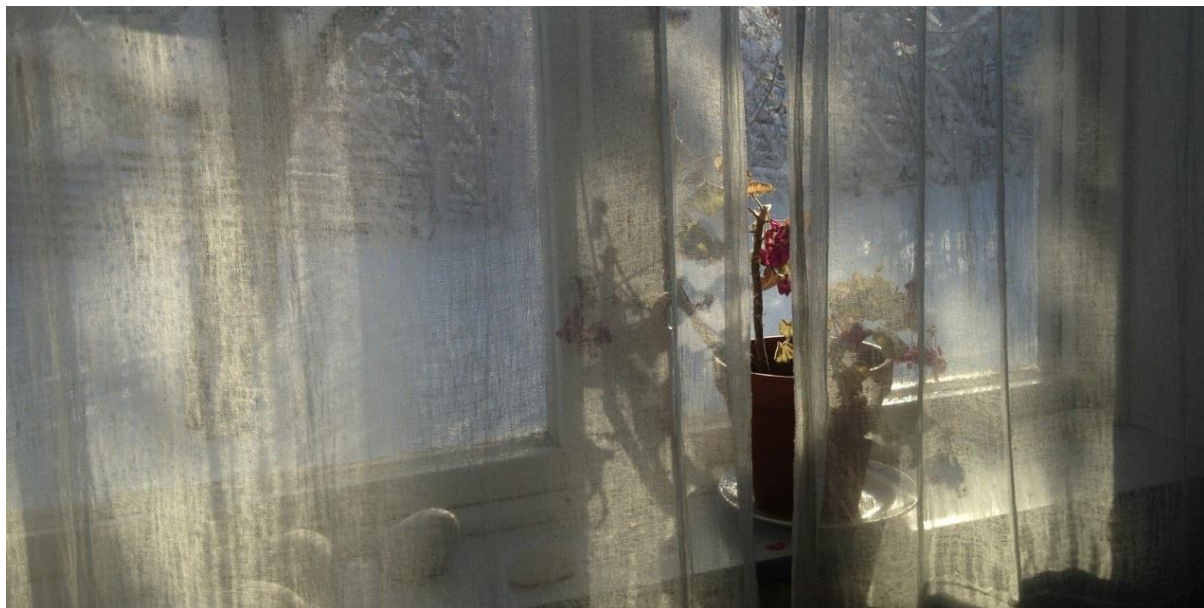
Som pappa och mamma har vi både en gemensam saknad men även högst individuella sorger. Som man är det svårt att relatera till den fysiska förändringen. Något som växt i ens kropp är borta och när kroppen återhämtar sig oväntat snabbt kommer en känsla av att graviditeten aldrig funnits där. Jag tror att jag hann känna en spark innan missfallet skedde, men samtidigt vet jag inte, och det är något jag saknar. Jag hann aldrig känna mig som en del av den fysiska graviditeten.

En stor fråga som jag och Maria brottats med är: Är vi föräldrar? Det var den första frågan som dök upp och bet sig fast på sjukhuset. Vi hade ju bara kommit halvvägs in i graviditeten och i samhällets värdering var det fortfarande bara ett foster och inte ett barn. Men vi vet. Vi är föräldrar. Vi fick en son som heter Folke. Vi har suttit och tittat på hans lilla, lilla kropp. Det är ingen tvekan om att vi är föräldrar.

När jag skriver detta är det fortfarande en dryg månad kvar till Folke skulle ha fötts, bara ett par dagar efter min egen födelsedag. Tittar jag på min vänsterarm ser jag den tatuering vi båda har gjort till hans minne – ett litet hjärta inuti ett stort. I trädgården finns ett plommonträd vi nyss planterat i hans namn, ett träd vi hoppas att framtida syskon ska plocka frukter från och kalla för "Folkes träd".

Vår son lever vidare som en stor del av vår familj och vi kommer alltid att älska honom.

Anders Jakobsson, pappa till Folke som dog i mars 2017.

[Foto: Ingela Bendt](#)

Elias

En text av mormor.

2008, januari

Äntligen börjar det närma sig: "Det" är på väg - mitt första barnbarn! Som jag har längtat – i flera år! Men nu är det inte långt kvar. Och Märta mår bra – ja, så bra man nu kan må, när man är höggravid... Och än vet ingen – ja, i alla fall inte jag – om en flicka eller en pojke är på väg. Förresten – vad spelar det för roll?! Huvudsaken är ju att allt går bra - och att barnet är friskt! Jag tänker rätt ofta på mina två egna förlossningar – så olika de var! När Märta skulle födas var ju allt nytt, och trots alla "förberedelsekurser" var jag orolig – åkte in till BB på tok för tidigt, t ex. Men allt gick bra – förstås! Och lyckan var enorm! När lillebror var på väg, tog vi det lugnare: När vi väl kom in till förlossningen, hann jag vara där en knapp halvtimme innan det var dags! Och allt gick bra, även denna gång.

Och nu är en ny förlossning i sikte! Jag väntar, väntar och längtar...

Så – en tisdagskväll i januari ringer telefonen. En gråtande röst får fram: "Hej, det är Märta. Det blir inget barnbarn. Bebisen är död."

Tiden stannar. Huvudet fryser. Magen knyter ihop sig. Hela kroppen slår tvärstopp. NEEJ! Det får inte vara sant!!! Men. Jo. Det - är – sant. Det blir ingen bebis. Märta och Peter blir inte föräldrar. Deras lilla bebis är död! Och jag blir ingen mormor.

Vid en rutinundersökning hade barnmorskan konstaterat: Inga hjärtslag. Märta fick omedelbart åka till Östra Sjukhuset. Peter fick telefonbud. Han släppte allt, och for direkt till sjukhuset.

Och där är de nu. Där väntar de. Där ligger min dotter nu, och ... ska föda fram deras - döda - barn..! Hur klarar man det? Hur orkar man? Hur ska dom – orka?? Jag, som inte förstår hur jag ska orka leva resten av kvällen, hur jag ska ta mig igenom natten, hur jag ska kunna ta mig upp nästa morgon – än mindre ha lektioner med mina elever. Hur ska jag klara av det??!

Den natten låg jag sömnlös. Morgonen efter gick jag upp, stod länge i duschen, försökte få in lite värme i min iskalla kropp, och for sedan iväg till skolan där jag arbetade. Kunde inte tänka något annat än att - ...tiden fortsätter...timmarna, minuterna går, går, går... fast allt verkade ha frusit fast.

När jag steg in i arbetsrummet, satt mina kollegor redan där. Jag stannade i dörröppningen, sa högt: "Jag blir ingen mormor. Bebisen är död." Det blev dödstyst. Jag gick och satte mig vid mitt skrivbord. Efter första lektionen gick jag in till min rektor och berättade. Han sa direkt: "Du får ledigt. Åk och stanna hos din dotter så länge du behöver!" Jag tog första bästa tåg från Gävle till Göteborg, där Peter och Märta mötte mig.

För första gången fick jag höra talas om "Spädbarnsfonden". En förening som – förutom att fungera som en mötesplats för alla anhöriga till spädbarn som föds döda - även arbetar och på alla sätt stödjer forskning för att hitta orsaken till den oförklarliga dödligheten som drabbar många spädbarn varje år.

Vi for till sjukhuset, och jag, som väntat och längtat i flera år på att få bli mormor/farmor, fick så till sist hålla mitt lilla, lilla barnbarns kropp i min famn, och sjunga den vaggång jag längtat så efter att få göra. Elias lilla kropp kremerades, och hans aska spreds i havet vid en fin ceremoni utanför Särö. Vi var alla med, vi som stod honom nära.

Agneta Lycken, mormor till Elias Sjö Lycken som dog i januari 2008.

[Foto: Peter Skoglund](#)

Ett saknat barnbarn

Min dotter förlorade sin dotter i vecka 35, navelsträngen runt halsen. Jag tror inte många förstår den dubbla sorgen, jag kan bara beskriva den så här: Jag sitter med min döda dotterdotter i famnen och ser min egen dotter i en bottenlös förtvivlan och jag kan inte hjälpa någon av dem, det hade varit lättare om någon bara slitit hjärtat ur kroppen på mig. Sen måste man vara stark och hjälpa till med allt praktiskt och faktiskt prata om det. Alla deras vänner drog sig undan, de var helt ensamma förutom familjen. Man behöver prata om det även om man är helt förtvivlad. Jag önskar att människor inte var så rädda för det.

Jag skrev mitt barnbarns begravningsvers:

Sov så gott vår älskade lilla vän
så ses vi sen.

Du finns alltid i våra hjärtan
vi får leva med smärtan
som är så svår att bära
när man mister barn så kära.

Du fick ej gå livets gång
må du höra änglars sång
du får vara i deras här
och vänta på oss där.
Så sov så gott vår lilla tjej
vi älskar dig."

Jag skriver till henne på hennes födelsedagar direkt från hjärtat:

" Nu fyller du ett
mormor gråter o tänker det här är inte rätt
Du var så lik din mamma
mormors hjärta ville stanna.
Tänk om jag kunde få se
dig emot mig le
det vore den största av lycka
istället får vi din grav smycka.
Ett liv för ett annat
om du kunde ha stannat
o leva fått
jag med glädje till eftervärlden gått ".

"Min älskade flicka nu fyller du två
vi saknar dig så.
Mormor kommer aldrig att förstå
att det så illa kunde gå.
Jag ser det så klart
nu en vers av Simon and Garfunkel Art,
Hello darkness my old friend
i 've come to talk whit you again
Because a vision softly creeping
left its seed I was sleeping
and the vision that was planted in my brain
still remains
within the sound of silence.
Det är bilden av dig o din mamma
som i mitt huvud och hjärta alltid kommer att stanna.

Jag har aldrig känt eller sett sorgen värre
även om tårarna blivit något färre
är det något man aldrig glömmer.
Man är lyckligare när man drömmer
att du har det bra där du är nu
du tröstar o säger mormor du
vi ses ju sen
jag svarar, jag älskar dig min lilla vän".

I dessa stunder är det nattsvart, men det måste det få vara.
Vi lever ju trots allt vidare och har alla lyckliga stunder och år med barn o övriga
barnbarn.
Det går aldrig över men man lär sig leva med det.

Elisabeth Borgshed-Csomai, mormor till Hailey som dog i september 2014.

Information

90 SVENSK INSAMLINGS KONTROLL

De minsta kistorna
är tyngst att bära.

Varje år förlorar 1400 föräldrar ett litet barn. Vi finns för dem som förlorat ett barn under graviditeten eller under barnets första levnadsår, och stöder forskning för att förhindra att fler ofödda och nyfödda barn dör. Stöd oss genom att sw sha valfritt belopp till 123 089 81 55.

Spädbarnsfonden
www.spadbarnsfonden.se

Bli månadsgivare - Stöd vår verksamhet

Allt vårt arbete bedrivs frivilligt - stöd oss och bli månadsgivare.

[Läs mer](#) och bli en av Spädbarnsfondens hjältar du också!

Våra 46 supportrar har tillsammans bidragit med 41 900 kr än så länge.

Fantastiskt. Stort varmt tack, ni gör skillnad!

Therese Mariusson, Familjen Bohlin, Emma Bengtsson, Sara Wettergren, Linda Kjellberg, Lina Mörk, Nils Edoff, Petronella Thunström, Gunilla Falck, Hilde Borneskog, Berith Andersson, Charlotta Carlén, Cecilia Hansson, Martina Lundh, Emma Heimer, Gisela Germer Lindesberg, Linda Jelson, Erica Ingvarsson, Caroline Silvarö, Familjen Tajkon, Caroline Vestman, Wictoria Örneland, Marie Ganters, Margareta Gustafsson Wessman, Anja Sahlstedt, Elin Blent m. Familj Blent, Elaine Hägerström, Mira Gloppestad, Lisa Wendt, Lise-Lotte Jonsson, Caroline Levin, Linda Ivarsson, Sussie, Ängla mamma till Lilleman Nilsson, Veronica Nordin, Ingrid Heydorn, Karin Nordlund samt er anonyma givare.

Skicka in eget material

Till sist vill vi uppmana alla som vill, att bidra med material till kommande medlemsblad, vår tidning Magasinet, hemsidan och sociala medier. Det kan handla om dikter, en text om ett ämne eller

händelse. Ni kanske träffas privat efter samtalsgrupper och vill dela med er om dessa möten.

Inspirera gärna andra medlemmar och läsare till aktiviteter!
Allt material tas emot, men kanske inte kommer med i just nästa medlemsblad. Vi kanske tycker att ert material passar bättre till hemsidan eller Magasinet. Maila gärna material till kansliet@spadbarnsfonden.se på löpande basis.

Vill du bli aktiv?

Funderar du på att själv bli en aktiv medlem eller vill veta mer vad ett distriktsamordnaransvar innebär? Kanske har det gått ett tag sedan du förlorade ditt barn och nu vill du erbjuda nydrabbade stöd i form av samtal? Då kan du bli kontaktperson eller stödfamilj. Det finns flera sätt att vara aktiv i Spädbarnsfonden. Kontakta oss gärna för mer information. kansliet@spadbarnsfonden.se

Vi söker särskilt nya aktiva till dessa distrikt:

Kronoberg, Skåne, Blekinge, Örebro, Östergötland, Jämtland, Jönköping, Norrbotten, Västernorrland.

Kommande aktiviteter

10-13 Augusti [Familjehelgen](#). Hafstens Resort på Västkusten.

Augusti: Boksläpp, Ett litet barn dör Ett ögonblicks skillnad av Ingela Bendt.

November: Filmvisning av "[Efter Inez](#)" på SVT (Alla Helgona)

Företagsvän 2017:

Företagsvän 170530-180530

Fastighets AB Godhemsberget

Ett familjeföretag i Göteborg,
Företagsvän 170420-180420

Voxalys^{AB}

"Till minne av Lily! Företagsvän 170209-180209

Företagsvän 170111-180111.

Varmt tack till våra företagsvänner! Vill du veta mer om hur man blir företagsvän, [läs gärna här>>](#)

Kontakta oss:

Spädbarnsfonden

Stigbergsliden 18

414 63 Göteborg

031-387 57 57

kansliet@spadbarnsfonden.se

www.spadbarnsfonden.se

PG: 90 02 12-2

Swishnummer: 123 089 81 55

(vid gåva ange tex: minnespåse,
Forskning eller stöd)